

Kampen om kulturen

Højreekstreme bevægelsers ideer om kampen for etnokulturen, hvor den flerkulturelle politik er fjenden.

Bogen er udgivet i april 2018.

Trykt hos Christensen Grafisk, Kbh.NV

Forsidefoto: Guillaume Fays bog "Archeofuturisme. Hvor intet andet er oplyst er det DOK. foto.

Redaktion: Demos Dokumentationsgruppe

Redaktionen afsluttes primo april 2018. Kilder og fotos se bagest i bogen

Ansvarlig over for presseloven: Tove Jensen

ISBN nr. 978-87755550037

Intro	s.5
Kulturen og Dansk Folkeparti	s.7
<i>Hvid smag</i>	
<i>Hvide værdier</i>	
<i>Derfor er kulturen så betydningsfuld</i>	
Ideologisk forankring	s.19
<i>Nomos et dansk nationalt biologisk mix</i>	
Identitære ideer	
Etnokultur	s.30
<i>De Identitære i Danmark</i>	
<i>Den identitære kultur i Norden</i>	
<i>Brobyggerne</i>	
Alt Right bevægelsen	s.49
<i>Fra europæisk bevægelse til transatlantisk netværk</i>	
Casa Pound i Italien	s.57
Italiens 5-stjerne bevægelse	s.65
<i>Vaffanculo - skråt op med systemet.</i>	
<i>Politisk tvetydighed</i>	
<i>Femstjernebevægelsen og De Identitære</i>	
Völkisch	s.80
<i>Fra tysk nationalkonservatisme over nazisme til etnokultur</i>	
<i>Når ord bliver til magt</i>	
Kampen om kulturen	s. 92

Intro

De nye højreekstreme grupper og bevægelser breder sig over hele den vestlige verden.

Grupperne definerer sig som alternative bevægelser.

Anvendelsen af begrebet alternativt er ikke en tilfældighed. Det anvendes til at dække over den tænkning, der ligger bag.

Deres ideer og politiske mål er en verden, hvor den hvide kultur og den hvide magt sættes i højsædet, og hvor den multikulturelle politik er fjenden.

De finder sammen i brede netværk og rummer idemæssigt også etablerede og kendte fremmedfjendtlige partier i både Europa og USA.

I EU landene trådte de tydeligt frem i forbindelse med valget til Europaparlamentet i 2014 både i Frankrig, i Italien, i Tyskland, i de østeuropæiske lande og Norden - i Danmark med Dansk Folkeparti. Grupperne er modstandere af EU, som samtidig i sin form er et drivhus for nationalisme. De højredrejede partier er blevet meget tydelige i deres argumentation.

I USA har vi i årtier kendt til Klanen og en række antiislamistiske netværk. I denne udgivelse vil vi se nærmere på Dansk Folkeparti og deres definition af kulturen.

Vi vil se på de nye bevægelser, som De Identitære bevægelser, og på Alternative Right.

Vi betragter grupperne som udtryk for tilbageskuende og romantiske bevægelser, der søger henimod en nationalkonservativ kultur eller en etnokultur, der lukker sig om sig selv og skal ekskludere folkeslag, som ikke er hvide kristne.

De Identitæres logo

Casa Pound logo

Nordfronts logo om nationalsocialisme

Kulturen og Dansk Folkeparti

Vi begynder i Danmark, hvor den politiske kurs i DF først og fremmest er blevet betragtet som populistisk. Et antimuslimsk parti, der førte kampagner rettet mod flygtningepolitikken.

I denne sammenhæng vil vi beskrive dem som et kulturpolitisk parti, der i ly af flygtningepolitikken har udviklet en række forestillinger om det hvide danske land med en kristen kultur knyttet til vestlige traditioner og værdier.

Vi går tilbage til 2001, hvor Dansk Folkeparti blev støtteparti for den borgelige regering ledet af Anders Fogh Rasmussen. Søren Krarup kaldte DFs indflydelse i regeringssamarbejdet et systemskifte. Et opgør med kulturradikalismen og venstrefløjen. Anders Fogh fulgte trop med et opgør med, hvad han kaldte smagsdommerne og eksperterne.

Mange medier har i stor stil spillet med i dén politiske dagsorden fra 2001 og frem til i dag, hvor et nyt medieforlig skal falde på plads. Og DF slår på tromme for et reduceret budget til DR på 25% - deres hadeobjekt.

"DR har udviklet sig til en demokratisk trussel", smælder Morten Messerschmidt. Han bakkes op af Søren Espersen, der truer med, at "nu skal der afregnes ved de kommende medieforhandlinger".

Baggrunden for al denne vrede er som hovedregel, at DRs historiske produktioner ikke er i overensstemmelse med DFs værdisæt og historiefortælling. Senest var det et afsnit i "Historien om Danmark", der ikke faldt i DFs smag. DF har siden 2001 forsøgt sig med en dominans på den kulturelle og den værdisættende politik. Selvom DF var med på kritikken af smagsdommeriet, så har deres øredøvende kulturdebat om "Udlændinge" domineret medierne. Her optræder DF som oversmagsdommere, når det gælder menneskers etniske herkomst og deres religiøse overbevisning.

Smagsdommere er jo netop dem, der angiver retningen af, hvad der er godt, og hvad der er skidt. Hvad der har værdi, og hvad der ikke har. Det er med DF blevet god smag, at være et " dumt svin", der giver sin uforbeholdne mening til kende om befolkningsgrupper, deres levevis og deres mangler. Skidt være med det universelle ansvar over for friheden, solidariteten og ligheden.

Den kulturpolitiske oprustning tog for alvor fart efter Muhammed - krisen i 2005. Ytringsfriheden blev sat til debat, den blev ophøjet til en dansk kulturpolitisk værdi og bøjet til ukendelighed. Fra at være de u-privilegeredes ret til at ytre sig mod de privilegerede, mod magthavere og tyranner er

ytringsfriheden blevet magthavernes instrument til at udpege bestemte (p.t. muslimske) befolkningsgrupper som syndebukke, samt blevet et argument for at kunne sprede hadefulde og nedsættende budskaber om mennesker, man ikke mener hører til i det danske værdifællesskab.

2001 – 201: Civilisation - værdinedslag

Ved Folketingets åbningsdebat den 2. oktober 2001 sagde Pia Kjærsgaard: *“Det har været nævnt, at den 11. september blev anledningen til en kamp mellem civilisationerne. Deri er jeg ikke enig. For en kamp mellem civilisationer ville jo betinge, at der var tale om to civilisationer, og det er ikke tilfældet. Der er kun én civilisation, og det er vores.”* Nu sidder selvsamme Pia Kjærsgaard som formand for Folketinget.

Troldmandens datter med sin giftige ret. J. Strid.

Kjærsgaards første læserbrev om 'de fremmede', marts 1981: "Det er en urimelig udvikling - og danskødelæggende - der her er gang i, og det bør ikke tillades, at Danmarks Radio unnlader at holde det danske sprog 100 pct. i hævd. Tænk hvis tendensen spreder sig, så kan vi opleve TV -Avisen læst op med eksempelvis tyrkisk accent." Dansk Folkeparti støttet af Tidehverv, Den Danske Forening og Trykkefrihedsselskabet var hurtigt ude med at udpege andres kultur som mindreværdig og samfundsskadelig - og kultursynet blev båret hele vejen ind i Folketinget.

Hvid smag

I sommeren 2013 holdt Pia Kjærsgaard tale på grundlovsdagen og fremhævede: *"DF prøver ikke at lægge låg på værdidebatten,"* sådan som andre partier efter DFs mening gør eller gjorde det. Tværtimod protesterede hun åbent over, at konventionerne påbød os at tage imod 700 nye statsborgere - det var en knægtelse af danske værdier. Og hun fortsatte: *"Naturligvis skal vi overholde de konventioner, vi har underskrevet - så længe vi ikke har aftrådt dem. Men burde vi ikke nogle gange sige NEJ og lade sagen prøve ved en domstol?"* Og ellers skal vi blæse de konventioner en LANG march og se at komme ud af dem!" (Vores Danmark 5. juni 2013.)

I 1990`erne råbte nazisterne "Danmark for danskerne" i gaderne.

Og Dansk Folkeparti og partiet Venstre talte for repatriering – hjemsendelse.

Bertel Haarder formulerede det som nyudnævnt integrationsminister i 2001 således: " Det er danskernes land og skal forblive danskernes land".

"Danskhed er en størrelse, der ikke kan tilegnes".
Søren Krarup. 2001

"Borgerne skal føle sig som herrer i eget fædreland" Pia Kjærsgaard 2002.

At bryde de konventioner, den danske folkevalgte regering har underskrevet, bliver af PK defineret som en del af en værdikamp – for danskhedens overlevelse. Og i de sidste år er disse negative synspunkter blevet til een lang stramning af asyllovgivningen og modtageforhold for flygtninge. Man kan med rette kalde det et kulturelt tilbageslag for Danmark - af de grimme. Det kan næppe benævnes som en værdi.

Hvid magt har domineret verden, og i den sammenhæng kommer DF i selskab med den amerikanske Ku Klux Klan, svenske Vit Makt og danske White Power.

Den hvide magts kultur har indtil dato ikke været truet. Men DF har fået skabt en kultur, hvor det er dansk at være sig selv nok samt at have mistillid til kunstnere, til filosoffer og eksperter.

Hvide værdier:

*DF har iscenesat hvid magt og fremmedhad.
Man kunne stille spørgsmålet, om DF har erobret
definitionsretten til dansk kultur?*

- Hvid magt i Danmark, Danmark for danskerne
- Ytringsfrihed redefineres som retten til tilsvining af anderledes tænkende
- Hvid styring af medierne, fratagelse af kompetence og økonomi samt stramning af ytringsuniverset
- Udpegning af syndebukke og produktion af skræmmebilleder
- Hetz mod smagsdommere og eksperter.
- Etnicitet frem for socialitet
- DF hædrer kernefamilien - bare ikke den muslimske familie
- DF dyrker nationalstaten – men f.eks ikke Palæstinas ret til en selvstændig stat.

Det er DF kultur.

DF undlader helt i denne sammenhæng at pege på kapitalens kultursættende og strukturelle betydning for Danmark. DF har med sin værdikamp iscenesat frygten og udråbt den til en fælles værdi. Deres ideer korresponderer helt med den identitære bevægelse ved at udnævne den europæiske etnokultur som den civiliserede basis for Danmark.

DF ønsker en anden fordelingspolitik, men ønsker ikke at tage en større sum fra kapitalen. Så arbejderne må slås med hinanden om en anden fordeling. DF er ikke den lille mands eller lille kvindes - fortaler. De har ingensinde tænkt sig at røre ved kapitalens magt. De har *ikke* tænkt sig at ændre på de grundlæggende misforhold. Forestillingen om det frie klasseløse samfund ligger DF fjernt.

Alt skal helst blive ved det velkendte, ingen fremmede her, men mand- kvinde- børn, hus-bil – og turen sydpå for at nyde varmen og de fremmede i et kort øjeblik.

Hykleriet – dobbeltmoralen

Kultur er politisk defineret, og kultur er politisk, og det er DF helt bevidste om. De har i årevis kørt en ekskluderende politisk kamp rettet mod flygtninge og islam, som de har tilsløret som kampen for den danske kultur. Forstået som ternede duge og retten til frikadeller.

De har forsøgt at nedbryde det politiske regelsæt, der skulle sikre plads til alle. Og ikke bare plads, men det skulle give os et samfund, hvor vi passede godt på vores frihedsrettigheder og overholdt indgåede aftaler om humanitet, solidaritet, kvinders rettigheder og kampen for lighed. Nu har Danmark en Folketingsforkvinde fra DF siddende på tronen. Hun sidder på ryggen af de mange kvinder, der har kæmpet for kvinders rettigheder gennem de sidste mange årtier. I dén kulturelle kamp har hun og DF ikke rørt en finger – tværtimod. Den kulturkamp har DF gennem 25 år presset, undergravet og talt nedsættende om. De har i alle de år været tavse om sexovergreb begået af hvide mænd. Den kvindekamp, som DF deltager i nu, er næsten udelukkende styret af det antimuslimske univers med fokus på "de fremmedes" kvinde - undertrykkelse. De taler ikke om voldtægter som et kønspolitisk problem, men udelukkende som et spørgsmål om etnicitet og kultur.

Strafbart udsagn i 2003. Massevoldtægter etc.” Det er hvad det multikulturelle samfund tilbyder os” postulerer Kenneth Kristensen Berth, tidligere formand for DFU og ansvarlig for den strafbare annonce og plakaten. I dag retspolitisk ordfører for DF i Folketinget.

I 2017 er dette racistiske udsagn ikke strafbart!

På DF årsmøde i 2017 udtalte Cheanne Nielsen: Udlændinge sviner, svindler, stjæler - de voldtager og de dræber. Hun stemte bare i Arentzen - Krarup - Langballe - Espersen og Hedegaard koret. Fremmedhadet begrundes ofte med et ønske om at beskytte kvinderne. "Danske mænd" øver i deres univers ikke vold mod kvinder!

Dansk Folkeparti forsømmer ikke nogen lejlighed til at gøre opmærksom på, at "danskerne" er ofre for de fremmedes dominans.

Derfor er kulturen så betydningsfuld

Kulturen bestemmes af det regelsæt, som de politiske ideer og dets praktikere lovgiver om. Den politiske ide og historie sætter i høj grad rammen om et samfunds faktiske handlemuligheder.

Det fremstår i de fleste medier "som om Dansk Folkeparti har fået overtaget definitionsretten til, hvad det vil sige at være dansk, og det i en grad, så de helt ubevidst har overtaget ens tanker "... "At dominere fortællingen om et lands kultur er en måde at sætte sig på ejerskabet af, hvad der kan tænkes". (M. Hesseldahl teaterchef. Pol.)

Hvornår blev vi bevidste om misbruget af Dannebrog? Dansk Folkeparti har siden sin begyndelse svøbt deres fremmedhad i Dannebrog.

DF har udfoldet deres racistiske politik på et bagtæppe af værdipolitik og en klar og snæver kulturel forståelse. Og DF har fået lov til at øve stor indflydelse på både den førte politik og den generelle, kulturelle selvforståelse.

Kulturen i et samfund sætter ofte rammen for, hvad det er muligt at tænke og forandre.

Kultur handler om forståelse, mens politik handler om løsninger.

DFs kritik af de forskellige dramaserier i DR har betydning fordi " kunstnere i virkeligheden alle sammen er uansvarlige og derfor bør afholde sig fra politiske udtalelser eller sætte sig på udlægningen af, hvad det egentlig vil sige at være dansk". Politikken.

DFs ideologer har forudset betydningen af deres politiske placeringer i råd og nævn.

De nye nationalkonservative partier og grupperinger har forstået historiefortællingens betydning. De finder en fælles fjende i " de venstre-intellektuelle". De er modstandere af menneskerettighederne og EU domstolen.

De vil opretholde den hvide magt. De hylder
etnicitet, både den nationale og den europæiske
"fællesånd".

Her passer DF godt ind.

- Vi er os selv nok, de fremmede skal ud. Vi skal
tage os godt af de gamle, for de stemmer for det
bestående, og vi lukker øjnene for nye forståelser
af den globale og internationale virkelighed. Og
ikke mindst - vi skal ikke røre ved kapitalens
magtstrukturer - men råbe Længe Leve Konge,
Kirke og Fædreland - Det er DF kultur.

Det er nationalkonservatisme.

Ideologisk forankring

Nomos et dansk nationalt biologisk mix

Det danske tidsskrift Nomos har eksisteret siden 2003 og fungerer øjensynligt som en yderligere ideologisk inspirationskilde¹. Tidsskriftet udkom fra 2003 til 2010 med to numre om året og blev redigeret af Adam Wagner (2003-2005) og Morten Uhrskov. Han er leder af Dansk Samling og har haft et tæt samarbejde med Lars Hedegaard.

Nomos var et nationalkonservativt, akademisk tidsskrift, der havde til formål at indsamle dokumentation samt udvikle og formidle ideer med relevans for den danske samfunds- og højrefløjsdebat. Kultur blander sig med nationalkonservatisme, fremmedhad og historieforherligelse. Der skabes et "vi" og en identitet i nye politiske grupperinger, der forenes i racisme.

Blandt bidragydere ses bl.a Kim Møller fra Uriasposten, Søren Krarup fra DF, og der er referencer til Michael Jalving, blogger på

¹ Udover foreningen Tidehverv og Den Danske Forening. Se mere i Det Antimuslimske univers. Demos, 2006.

Jyllandsposten. Der refereres også til Oswald Spengler (se yderligere s. 27).

I dag eksisterer tidsskriftet som et online produkt.

Nomos: "Det oldgræske begreb *nomos* dækker udover betydningerne græsgang og distrikt også betydningerne lov og orden og alt tilskrevet, overdraget, fastsat v.h.a. sædvaner, skik og brug. Man kunne sige alle anordninger, der ved tradition og kultur omgiver et fællesskab af mennesker og sammenbinder disse i et kulturelt fællesskab". (fra Nomos - tidsskriftet.)

Forfatterne medgiver, at mennesker trods alt har en del tilfælles, som ikke er kulturgivet, såsom reflekser og anden ren biologi, men de er tæt på at mene, at nationalitet er en del af arvemassen. I dette lys kan vi betragte de nyere nationale og højrepopulistiske bevægelseres begejstring for danskheden, det nationalkonservative.

I Nomos rases der mod den eksisterende multikultur. Forfatterne giver udtryk for, at nogle grupper af mennesker slet ikke har fortjent adgangen til de universelle rettigheder. Nomos redaktionens udvalg af tekster kan efter vores opfattelse umiddelbart være det ideologiske grundlag for højrepopulismen. Og for det

nationalkonservative og fremmedfjendske univers, der har domineret den politiske dagsorden, og som i de seneste år har fået en række nye skud på stammen både nationalt og internationalt.

Om venstrefløjen

Tidsskriftet retter også en kritik af venstrefløjens ideer gennem de sidste årtier. Dette oplistes i en lang række referencer vedr. aktiviteter, udgivelser, skribenter og politisk aktive folk.

Kritikken retter sig mod venstrefløjens ideologiske tiltro til de politiske idéers universelle overlegenhed og historiske rolle og ideer om at opbygge henholdsvis det "retfærdige" og det "klasseløse" samfund. Det betød, at man gennem tiden har sat sig for at nedbryde og destruere de elementer i kulturer og samfund, der blev anset for "utidssvarende", "umoderne" eller "ideologisk urene".

Nomos hævder, at disse forestillinger stadig søges realiseret – "dels gennem destruktion af national selvbestemmelse og suverænitet vha. hævdelser af såkaldte humanistiske principper og universelle menneskerettigheder, dels gennem undergravningen af den nationale kernekultur og

den folkelige sammenhængskraft". Den kernekultur vil de slå for. (citater fra afsnittet "venstrefløjskritik" i Nomos)

Fra www.Nomos.dk om nationalitet.

Enhver menneskelig fuldkommenhed er altid national. J. G. Herder, tysk digter, filosof og teolog under den tyske Weimar-klassicisme.

Og om Nomos og kulturkampen:

"Nomos kildearkiv og samling indeholder ytringer fra dansk kulturkamp - fra de ældste tider over Saxo, Høgh-Guldberg og Grundtvig til Søren Krarup. Teksterne her skal afspejle dansk identitet, fædrelandskærlighed, kulturhævdelse, nationalt sindelag og selvværd gennem tiderne.

Opsplitningen i etniske grupper ser ud til at være deres forsøg på en løsning. Deres forståelse er, at venstrefløjen ved hjælp af en omfattende indvandring sætter kulturarven på spil. Yderligere pointerer redaktionen i Nomos, at indvandringen især sker fra muslimske lande, der truer og forfølger jøder og kristne. De afstår helt fra kritik af den globale kapitals udbytning og magtmisbrug.

I lyset af den verdensforståelse vil vi beskrive fremvæksten af nye strømninger på den yderste højrefløj. Een af grupperne er De Identitære. Deres mission er at rejse "den truede europæiske kultur" fra ruinerne.

Identitære ideer

Den identitære bevægelse tog sin begyndelse i Frankrig i 2003, hvor unge på den yderste højrefløj optrådte under navnet "Génération identitaire", en ungdomssektion af Bloc identitaire.

Denne gruppe udsprang fra det højreekstremistiske Unité radical, som blev forbudt i 2002, efter at et medlem af gruppen havde forsøgt at myrde den franske præsident Chirac.

De franske Identitære var inspireret af den italienske fascistiske ungdomsbevægelse Casa Pound, som startede i 2003 med at besætte tomme huse i Rom.

Lambda logoet bruges af alle de identitære grupper i Europa. Lambda er det 11. bogstav i det græske alfabet. Skal symbolisere frihedskampen

Spektakulær aktion i Poitiers, Frankrig i 2012. Besættelse af byens moské. Byen var symbolsk valgt, fordi en arabisk hær blev slået tilbage her i 732.

Fra Frankrig bredte bevægelsen sig til resten af Europa. I 2012 dannedes de Identitære i Østrig. Her udgav Markus Willinger i 2013 bogen, "Die identitäre Generation: Eine Kriegserklärung an die 68er" (en krigserklæring mod 68erne). Bogen blev modtaget som de Identitæres manifest (selv insisterer Willinger på, at det er en krigserklæring), hvor venstrefløjten og 68-generationen bliver gjort ansvarlige for Europas "sygdom" og "ruin". Han "væmmes" ved den politiske elite, fordømmer samfundets accept af LGBT og ønsker sig traditionelle kønsroller tilbage.

I 2014 begyndte identitære grupper at blive aktive i Tyskland - først omkring de flygtninge- og islamfjendske Pegida demonstrationer, som startede i oktober 2014.

Siden har de haft kontakter til det nye højrepopulistiske Afd - Alternative für Deutschland. Nogle aktivister har tidligere været en del af forbudte højreekstremistiske grupperinger eller NPD. Grupper, som de nu officielt tager afstand fra.

Men både det østrigske og det tyske sikkerhedspoliti kategoriserer de Identitære som højreekstremistiske, og derfor bliver de nøje overvåget af myndighederne. Bevægelsen har nu også aktivister i flere andre europæiske lande.

Fælles for dem er, at de strategisk undgår direkte nazistiske eller højreekstremistiske paroler og symboler. Remigration lyder bedre end 'udlændinge ud', etnokultur er den milde version af hvidt overherredømme, og deres lambda logo virker uskyldigt.

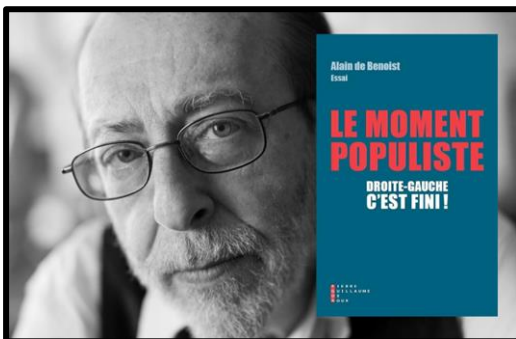
[Her er Lambdaen anvendt af de tyske identitære: Vores land – vores værdier.](#)

Ideologiske rødder i fascismen

De Identitæres ideer er ikke nye. Deres ideologiske rødder skal findes i det Nye Højre – Nouvelle Droite, som blev formet af den franske filosof, Alain de Benoist og hans GRECE

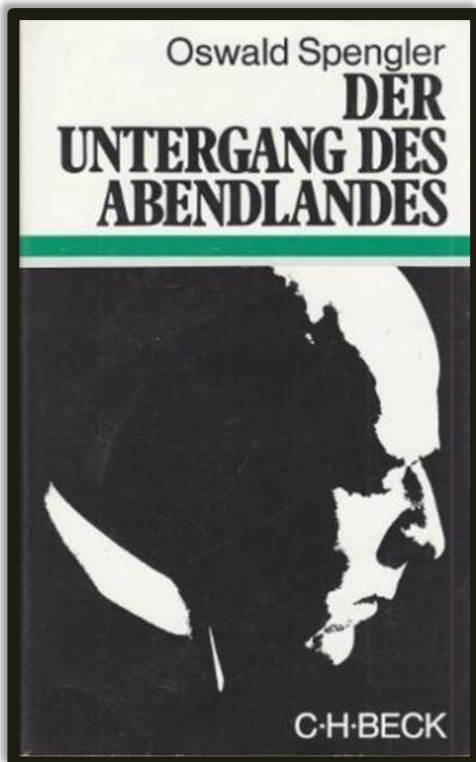
'bevægelse' (Groupement de recherche et d'études pour la civilisation européenne – research- og studiegruppe i den europæiske civilisation) grundlagt i 1969 som intellektuel modvægt til 68-

generationens oprør.

[Alain Benoist og "Det Populistiske øjeblik".](#)

Det Nye Højre griber ideer op fra Weimar-republikkens såkaldte konservative revolution – 'det gamle højre' – i denne sammenhæng repræsenteret ved Carl Schmitt, Ernst Jünger, Oswald Spengler m.fl. De var mere eller mindre knyttet til nationalsocialismen og opfattede sig selv

som intellektuel avantgarde, som bekæmpede grundprincipperne i Weimar-republikkens demokratiske forfatning, modernismen, liberalismen, egalitarismen og universalismen. Disse tænkere ønskede en stat uden parlamentarisk pluralisme, men med en utokratisk leder/fører og et stærkt militær.

Spenglers hovedværk "Der Untergang des Abendlandes" (1918/1922)

Vestens undergang beskriver, hvorledes modernismen, pluralismen osv. er skyld i opløsningen af de traditionsbundne, konservative værdier.

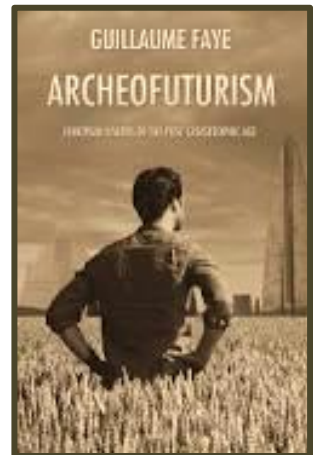
Bogen har været inspirationskilde for både det Nye Højre og de Identitære.

Den italienske forfatter og fascist, Julius Evola havde ideologiske bånd til den konservative revolution. Hans bog *Revolta contra o Mundo Moderno* (Oprør mod det moderne) fra 1934 er ligeledes læsestof for ligesindede efterkommere.

En anden teoretiker fra det Nye Højre er den franske journalist og fascist, Guillaume Faye.

I sin bog "Archeofuturism: European Visions of the Post-Catastrophic Age" (2010) beskriver han katastrofescenariet for det moderne, globaliserede Europa, hvor lighedsprincippet har spillet fallit.

Han vil tilbage til en præmoderne, ikke egalitær og ikke humanistisk verden.

I 2012 udgav de Benoist "Manifesto for a European Renaissance", hvor han deler synspunkterne med de Identitære: Det eneste, der kan redde Europa fra den ødelæggende liberale multikulturalisme, er etnopluralisme (se s. 31) og kulturel adskillelse. Med deres intellektuelle fremtræden og brugen af begreber og symboler, som ikke umiddelbart forbindes med fascisme, fremstiller de Identitære sig som en konservativ, intellektuel borgerlig bevægelse, som kan accepteres i den offentlige debat. Men den fascistiske tradition ligger lige under overfladen.

Fra facebook har vi klippet denne støtte fra den nazistiske undergrund:

Nov. 2017 på De Identitæres facebookside: " Kom så igang, unge mænd og piger. Gør en gammel kriger stolt af jer, så han kan genoprette sin tro på både ungdommen og fremtiden."

Morten Borup fra DNSB og Danskernes parti.

Etnokultur

Den identitære bevægelse i Danmark

Aurelija Aniulyte talskvinde for de identitære. En togaktion for remigration.

I november 2017 fik De Identitære også en aflægger i Danmark.

De Identitære opfatter sig selv som en patriotisk ungdomsbevægelse, der skal tilbageerobre og beskytte de danske og europæiske værdier og kæmpe for en etnisk defineret identitet. En identitet, som bygger på det, de kalder etnokultur.

Ifølge De Identitære har det danske og europæiske folk sit eget kulturelle særpræg, som er nedarvet gennem generationer. Det samme gælder for andre folkeslag i andre verdensdele; det definerer de som etnopluralisme.

Det særlige ved deres forståelse af etnopluralisme er, at der ikke må ske etnisk blanding, da det vil true et folks overlevelse.

Som udgangspunkt mener De Identitære, at hver kultur har sin egen værdi; dog skinner det ofte igennem, at de opfatter den europæiske etnicitet og kultur som de andre kulturer overlegen – især den islamiske kultur.

I Information den 8. 2. 2018 beskriver tre repræsentanter for den danske afdeling deres forståelse af, hvordan det etnisk rene samfund skal se ud: Det skal bygge på en etnokulturel dansk identitet, som går generationer tilbage, og som skal beskyttes mod "fjenden iblandt os (...), bandekrig, seksuelle overgreb mod vores kvinder (!), parallelsamfund" osv.

Grænserne skal lukkes for "en invasionsstyrke", så "dine døtre (!) kan vokse trygt og sikkert op". Der er både indre og ydre fjender, som truer den danske kultur og den europæiske "ånd", ja selve demokratiet: "... hvis man masseimporterer ikke-

vestlige migranter med radikalt anderledes kulturer og værdier, så kan et demokratisk samfund ikke fungere.”

Her udpeges etniske grupper som fjender, der vil 'os' det ondt. Fjenden er den muslimske kultur, det flerkulturelle, flygtninge. De hører ikke hjemme i et etnisk hvidt Europa.

I TV programmet "Deadline" den 2. 2. 2018 formulerede talspersonen for De Identitære i Danmark, Aurelija Aniulyte det således: "Kultur i Danmark er bygget op gennem århundreder og årtusinder. Gennem *folk*, der bor her. Det etniske er kontinuiteten. Man er i familie med de *folk*, der har boet her i utallige generationer.

Det er det, der giver sammenhængen, som er danskheden." På journalistens spørgsmål, om danskhed og familie betyder blodets bånd - det at have gener til fælles, svarer Aniulyte: "Ja, det kan man godt sige." Man skal ikke mange årtier tilbage i den europæiske historie for at finde en lignende opfattelse af blodets betydning for en bestemt etnicitet.

Blut und Boden ideologien (blod og jord) delte befolkningen op i en genetisk éns gruppe født på tysk jord i generationer eller af tysk afstamning-

völkisch - og andre grupper, som ikke tilhørte dette folk. Det endte i folkemord. (mere om völkisch s.81) Den europæiske kultur anses af de Identitære at være under angreb fra andre etniske kulturer, og det må der gøres noget ved. Flygtninge skal stoppes, før de når europæisk jord. Under parolen Defend Europe hyrede en gruppe Identitære sidste sommer et skib, som skulle sejle rundt i Middelhavet for at hindre NGO skibe i at hjælpe flygtninge i havsnød. Hvis det var lykkedes for dem, havde konsekvensen været, at de havde set på, at mennesker druknede for øjnene af dem.

De Identitæres skib, der skulle jage flygtninge væk fra Europa.

Mennesker med såkaldt ikke-vestlig baggrund, som er født eller har boet i Europa i mange år, skal sendes ud af Europa.

Til det formål har De Identitære lanceret en

international kampagne, som de kalder Remigration.

I Danmark gør De Identitære med aktioner i S-togene opmærksom på, at der ikke er plads til de andre. "Ryk tættere sammen.

Der kommer flere migranter" står der på deres løbesedler. Remigration skal forhindre "den store udskiftning af den danske befolkning", som der advares imod på deres hjemmeside. Ofte ender frygten for de andre i had og hetz – i ytringsfrihedens navn.

Vi har tidligere set lignende kampagner mod etniske minoriteter.

I februar 2017 omdelte det nu nedlagte Danskernes Parti en flyer i Brøndby Strand.

Den blev omdelt i forbindelse med en erklæring vedtaget af et flertal i Folketinget, om at kunne skelne mellem det at være 'dansk' og 'indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande'.

Erklæringen, som blev fremsat af Dansk Folkeparti, blev vedtaget 9. februar 2017 og lyder:

'Folketinget konstaterer med bekymring, at der i dag er områder i Danmark, hvor andelen af indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande er over 50 procent.

Det er Folketingets opfattelse, at danskere ikke bør være i mindretal i boligområder i Danmark'.

Antifeminisme

De Identitæres opfattelse af kønsroller og kønnenes magtpositioner defineres ikke overraskende ud fra de traditionelle, konservative familiemønstre. Lighed mellem kønnene og feminisme er ødelæggende for deres kulturforståelse – og værre end det. Hvis kvinderne ikke er deres rolle som mødre bevidst, vil det true den vestlige hvide kulturs overlevelse. Daniel Friberg (se senere) skriver til sine kvindelige læsere: " Du skal sikre dig, at du får mindst tre børn, og at du opdrager dem godt. Europas fremtid ligger bogstaveligt talt i dine hænder". Lana Lokteff, som er Alt-Rights (Red Ice. (se s. 53) mest kendte kvindelige skikkelse, beskriver kvinderne som "for emotionelle" til at kunne varetage ledende positioner i politik. "Skønhed, familie og hjemmet" er indgroet i den kvindelige psyke. Med kvindens underordnede position får manden rollen som beskytter jf. formuleringen i Informations kronikken: " seksuelle overgreb mod vores kvinder" og "dine døtre kan vokse trygt og sikkert op". Markus Willinger beskylder i sin bog 68-generationen for at have nedbrudt mandens magtposition: "I har taget mandigheden ud af vores mænd. I har opdraget dem til at være svage teddybjørne, som mangler

magten til at handle, mangler mod, mangler styrke – kort sagt, viljen til magten.”

De Identitære fremstiller fortællingen om, at de andres kultur er en voldtægtskultur, som ikke findes i den vestlige kulturkreds. Vold mod kvinder kalder de ”importeret vold”. Når de taler om kvindeundertrykkelse, er det de andre, som undertrykker ”vores” kvinder.

Kvindefrigørelse er for dem frigørelse fra flygtninge, migranter og muslimer og ikke frigørelse fra strukturel undertrykkelse og vold, som rammer alle kvinder uanset etnicitet.

På behændig vis bliver 68’ernes kvindekamp nu brugt som platform for deres egen etnisk definerede kvindekamp og kulturkamp mod de andre.

Den 17. februar i år arrangerede AfD- politikere, Pegida og grupper af De Identitære en kvindemarch i Berlin under parolerne ”Fordi det også er vores land! For kvinders frihed. Mod islamisering og migrantvold.”

Som modsvar til #metoo har ledende tyske identitære lanceret #120dB. Det henviser til lydstyrken (decibel) i taskealarme, som kvinder kan aktivere ved overfald.

Også 8. Marts - kvindernes internationale kampdag, overtages af De Identitære med deres egne hadske budskaber. "Hvis volden mod kvinder i Danmark skal nedbringes, skal migrantstrømmen vendes. Det er det, vi kalder remigration. Vi håber, at den danske kvindebevægelse snart vågner op og begynder at arbejde for at gøre landet så sikkert som muligt for kvinder, ved at sætte en stopper for importeret vold".

Aktion på Kvinfos tag d. 8. marts 2018

Mobilisering

Den yderste højrefløj har - hvilket fascister altid har gjort - overtaget venstrefløjens aktionsformer og symboler, som de så ændrer lidt på. På den måde bliver deres udtryk genkendelige og nemmere at profilere og mobilisere på.

Kendetegnende for De Identitære er, at de som andre ungdomsbevægelser er meget aktivistiske. De laver spektakulære happenings og aktioner i det offentlige rum. De besætter huse og laver civile ulydighedsaktioner. Det kan mobilisere mange unge, som fanges af deres finsmurte retorik og aktivisme. Internettet og de sociale medier er ligeledes det sted, de satser på, udvikler og får deres budskaber ud på. Ser man på De Identitæres hjemmesider i de forskellige lande, så er de meget ens bygget op. De er enkle, og deres tekster og beskrivelser ligner hinanden. Det giver en fornemmelse af samhørighed henover landegrænserne. Ved siden af de mere officielle hjemmesider er der et hav af andre blogs og steder med podcasts og videoklip. I Danmark lanceredes i november 2017 platformene Dagens Blæser og Radio §266b.

Her optræder radioværterne/skribenterne under pseudonymerne Claus Boatsinker og Lord Lolland med racistiske, antisemitiske, antimuslimske, homofobiske og antifeministiske indslag, som de gemmer bag distancerende satire. Men kommentarerne på siderne er ganske éntydige:

"Hvis hvide mennesker ikke snart omfavner deres kultur, identitet og deres udvidede stamme (andre hvide), ender det helt galt. Brune mennesker har et meget stærkt racemæssigt sammenhold, og det har vi hvide mennesker ingen idé om... Vil helt klart anbefale folk at lytte til Frank Raymond interviewet af Red Ice på youtube, det får virkelig sat tingene i perspektiv. Man hører en inders perspektiv på hvide og deres kultur og væremåde, meget interessant!"

Dagens Blæser, kommentar fra "Komponisten"
(4.3.2018)

"Jeg havde for nyligt fornøjelsen at lytte til et interview med en repræsentant for en ny og spændende højrefløjsbevægelse. Repræsentanten gjorde det godt selv om løgnepressen gjorde hvad den kunne for at misrepræsentere og lede ud på irrelevante sidespor. Alt i alt gik det godt og jeg giver repræsentanten en bedømmelse på 88 ud af 14 jødekager."

Gæsteskrivent: Mimer (27.12. 2017)

Tallene 88 og 14 er talkoder inden for den nazistiske verden:

88 står for det 8. bogstav i alfabetet: HH = Heil Hitler
14: De 14 ord skrevet af David Lane, hvid magt USA og medlem af KKK :

We Must Secure The Existence Of Our People And A Future For White Children.

(Vi må sikre eksistensen af vores folk og en fremtid for hvide børn)

Dagens blæser: To gæsteskrivere er gamle kendinge:

Lars Hartvig: Medlem af det tidl. Danskernes Parti.

Lars Agerbak: Danmarks Nationale Front. Han er dømt for våbenbesiddelse og kendt for sine gode kontakter til russiske nynazister. Deres udsagn er bl.a illustreret af den nazistiske Odalsrunen.

Dagens Blæser er inspireret af den amerikanske nynazistiske hjemmeside Daily Stormer, som bl.a. har en sektion med "Det jødiske problem" og "Racekrig."

I december 2017 er der på Radio 24syv et interview med Lord Lolland, hvor han for fri mikrofon udtrykker sine racistiske og antisemitiske holdninger. Bl.a. siger han, at han vil have et dansk Danmark uden andre, uden flygtninge osv. Danmark er danskernes land. Jøder sidder på pengemagten.

De skal fratages offentlige poster. De kan rejse til Israel. *Ironi eller svidende højrefløjspolitik!*

Den identitære kultur i Norden

De nordiske deltagere i den identitære bevægelse lod vente lidt på sig. Potentielle deltagere kunne være tidligere aktionsgrupper fra den højre-ekstreme og racistiske scene.

Her fra Paris ses den danske gruppe, sammen med den engelske og østrigske gruppe 28. nov. 2017. Bevægelsen efterlyste: "Nu mangler vi bare at sige velkommen til Sverige og Norge". Og Sverige og Norge er kommet på banen – i det små.

Johan Christian Nord, som er ph. d.-studerende ved Aarhus Universitet, siger om De Identitære: De er en konservativ bevægelse, som ikke bare er fortidsvendt eller kulturkonserverende, men som er optaget af fremtiden. Hvordan mytologiske træk fra vores fortid kan give energi til at skabe en fremtid, og det er der noget ungdommeligt og vitalt ved. *fra Uriasposten.*

Lambdalogoet symboliserer som nævnt frihedskamp. Lambdaen har også form som en pilespids.

Og Pilen er det gennemgående logo for en række nordiske grupper. Den er et symbol på noget, der bevæger sig fremad. Og et symbol på hurtighed og præcision mod et mål, desuden på et krigerisk beredskab. læs om denne pil s.53

Sverige.

Pilen er også Nordisk Motståndsrörelses logo. Her optræder logoerne for VAM Vit Arisk Motstånd og Nordisk Motståndsrörelsen sammen ved en demonstration på Mynttorget udenfor Stockholms slot den 30. november 2012.

Vit Ariskt Motstånd (VAM) var et nationalsocialistisk netværk i Sverige fra 1991 til nedlæggelsen i 1993. Navnet stammer fra den amerikanske organisation White Aryan Resistance, WAR. VAM blev dannet af folk, der var aktive indenfor den svenske aflægger af Rock mod kommunisme. VAM var en voldelig organisation, der blev afløst af det nu nedlagte "Svenskernas parti". En del af lederne blev senere ledere for Svenska Motståndsrörelsen bl.a Dan Eriksson. (Se næste side). I maj 2013 indgik VAM i forbund med Nordiska Motståndsrörelsen, et nynazistisk netværk mellem ligesindede organisationer i de nordiske lande. NMRs logo er Pilen i Solhjulet.

Nordiska Motståndsrörelsen har store ideologiske fællestræk med en del af den Identitære bevægelse.

I Sverige er andre grupper blevet aktive. Radioprogrammet Motgift, blev stiftet af bl.a Dan Eriksson, der også var redaktør på radioprogrammet.

Motgift er en hadradio, hvis aktører er veteraner fra det tidligere Hvid Magt miljø. I Motgifts udsendelser hyldes nazistiske terrororganisationer som det amerikanske The Order, og der tales om "racekrig". En af redaktørerne, Jonas de Geer opfordrede i en udsendelse i december 2014 til direkte vold: "Faktum er, at folk burde gå ud og hænge folk i lygtepæle, afbrænde biler og skyde mennesker."

Dan Eriksson er formand for Europa Terra Nostra Foreningen blev grundlagt den 3. juli 2015 og består af repræsentanter fra forskellige europæiske højreradikale partier og grupper, bl.a. græske Gyldent Dagry og det tyske NPD.

Dan Eriksson har et tæt samarbejde med Daniel Friberg, der er redaktør på hjemmesiden Motpol. Daniel Friberg spiller en central rolle på den europæiske identitære scene. Han driver det højreekstreme forlag Arktos Media. Se senere.

Et nyt nationalkonservativt parti - Alternativ för Sverige - er dukket op. Partiet stiller op til valget i september 2018. Deres mærkesager er de samme som De Identitæres: Nationen er under angreb af eliten og indvandringen.

Sweden is collapsing

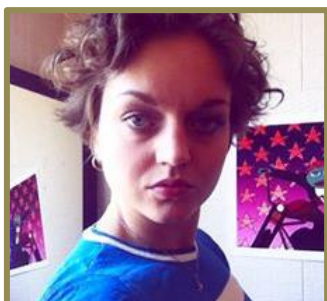
47

Valgvideo om Sveriges kollaps.

I Norge:

De norske identitære er repræsenteret ved Lilith Keogh. Hun driver hjemmesiden www.ektenyheter.no, hvor mange identitære og synspunkter får plads bl.a De danske Identitære. Derudover ligger der interviews med Tania Groth, tidl. talskvinde for For Frihed i DK, og Ingrid Carlqvist fra det svenske Trykkefrihedsselskab og Dispatch International, som hun bestyrer sammen med Lars Hedegaard.

Lilith Keogh tv og Carlqvist th. og Nederst. Tanja Groth.

Alt Right bevægelsen

Transatlantisk forbindelse mellem Alternative-Right og De Identitære

Alt-Right, som blev dannet i USA i 2008, kan bedst beskrives som en sammenvævning af mange forskellige allerede eksisterende grupperinger på den yderste højrefløj. Der er ingen formel leder eller dominerende organisation. En af frontfigurerne er Richard Spencer, som selv fortæller, at han og Alt-Right har fået stor ideologisk inspiration fra den europæiske identitære bevægelse. Spencer er leder af det stærkt racistiske National Policy Institute.

Richard Spencer: “The National Policy Institute endeavors to do the impossible: give voice to the interests of white people”... (Citat fra deres hjemmeside).

Alt Rights ideer bygger på en forståelse af hvidt overherredømme (white supremacy), et opgør med venstrefløjen og etnisk-kulturel identitet som politisk omdrejningspunkt.

Alt Right er en ubestemmelig og hovedsagelig online politisk bevægelse, der er sammensat af en omfattende række af blogs, vlogs, websites og podcasts med kun nogle få offline organisationer.

Alt Right er også - ganske enkelt - en ekstrem højreorienteret, antiglobal bevægelse, som giver et radikalt alternativ til traditionel og veletableret konservatisme.

Dens opsplittede væsen rummer på mange områder en uenighed, men alligevel - finder en forening sted omkring en hellig kerne. De frygter og tror på, at hvid identitet er under angreb fra den multikulturelle elite. De kalder sig "den sociale retfærdigheds forkæmpere".

Alle mener de, at det er den venstreorienterede, liberaldemokratiske, og kulturradikale politik i de vestlige samfund, der har frataget dem mange af deres rettigheder.

De forkaster den "farlige myte om lighed", som "har forhindret" dem i at tale imod feminisme, imod LGBT, og etniske minoriteters rettigheder.

Alt - Right har ikke én enkelt ideologi, teori eller en dominerende organisation. Bevægelsen har ikke en udnævnt leder, der har fuld kontrol over bevægelsens retning.

Efter at Trump er kommet til magten er Alt-Right blevet mere racistisk offensiv og aggressiv i sin optræden. Det var Alt-Right, der i august 2017 organiserede den voldelige, nazistiske march i Charlottesville, som endte i drabet på en moddemonstrant.

Charlottesville i USA

Den transatlantiske forbindelse mellem Alt-Right og de europæiske Identitære har bl.a. vist sig i mange støtteerklæringer på højreekstremistiske hjemmesider til den omtalte Defend Europe aktion på Middelhavet. På Alt-Rights platform, altright.com beskrives aktionen f.eks. som "heroisk"- "unge hvide er blevet bevidste om deres manglende rettigheder over hele den hvide verden. Fremtiden tilhører os."

Samarbejdet mellem Alt-Right og de europæiske Identitære har udmøntet sig Alt-Right Corporation, en medievirksomhed, som er grundlagt af Richard Spencer og svenske Daniel Friberg, stifter af det Nye Højre forlag, Arktos Media.

Tredje part i virksomheden er Red Ice, et video- og podcast foretagende, som spreder hvidt-nationalistisk stof fra hele verden. Personerne bag er Henrik Palmgren og Lana Lokteff.

Daniel Friberg har været arrangør af en række konferencer om De Identitære ideer. Seneste konference fandt sted den 25. februar 2017 i Stockholm.

Daniel Friberg til kongres i Budapest. Bag ham ses pilen på gul baggrund. Pilen er synonym med Tyr runen. Pilen var også logo for SS frivillighedsdivision, logo for Hitler Jugend og SA. Logoet er forbudt i Tyskland.

Arktos Media er det vigtigste forlag i det Nye Højres og De Identitæres bevægelse. Der udgives bøger af Spengler, Evola, de Benoist og Faye. Derudover udgives publikationer af den russiske filosof, Aleksandr Dugin, som har udviklet den såkaldte fjerde politiske teori.

Alexander Dugins bog om den fjerde teori

Ifølge Dugin har de to ideer, kommunismen og fascismen tabt over for liberalismen, som nu står tilbage som det herskende politiske system. Et system, som han og hans ligesindede i det Nye Højre og De Identitære anser for at være skyld i globaliseringen, multikulturalismen og udhulingen af Europas og Vestens traditionelle værdier.

Den fjerde teori afviser de tre nævnte ideer og har udviklet den geopolitiske og etnisk definerede idé om et Eurasien, der strækker sig fra Lissabon til Moskva, og hvor de oprindelige hvide befolkninger har første retten til at bo.

Brobyggere

Den internationale identitære bevægelse er en blanding af forskellige politiske strømninger og positioner. Nogle grupper er biologisk racistisk funderede, andre afviser racespørgsmålet og definerer deres kamp som en kultur- og værdikamp.

Men begge fløje komplementerer hinanden i det fælles politiske mål om at bremse venstrefløjens humanisme og ideen om solidaritet samt at rense Europa og Vesten for mennesker og kulturer, som de ikke mener hører hjemme i deres del af verden. Ved at nedtone det åbent racistiske, som det kan være svært at få en bredere opbakning til, bliver de mere acceptable kulturbaserede ideer fremhævet i den offentlige debat.

På den måde kan De Identitære fremstå som brobyggere mellem de racistiske, højreekstremistiske tanker og de nationalkonservative holdninger. Forestillingen om et Europa, der er truet af migranter og muslimer, er blevet fremherskende og normgivende langt ind over midten af det politiske system i mange forskellige europæiske lande.

THE EUROPEAN IDENTITARIAN MOVEMENT MAP

Casa Pound

Casa Pound i Italien har som tidligere nævnt været inspirationskilde for den identitære bevægelse.

Den er værd at holde øje med, fordi den lancerer en "moderne" version af fascismen, der appellerer til mange, der er sat uden for politisk indflydelse, arbejdsløse eller socialt udsatte.

Om logoet.

Bevægelsens logo er skildpadden - symbolet på lang levetid, tålmod og styrke. Den er uafhængig fordi den tager sit hjem med sig, er usårlig og godt beskyttet af den hårde skal. Pilene i logoet fortæller, at Casa Pound befinder sig i et væbnet beredskab.

Skjoldet refererer desuden til det krops-panser (kyras) som de romerske legionærer bar.

Casa pound opstår

Italien har aldrig taget et opgør med fascismen. I 00'erne var det ikke længere tabu at tale hengivent om Mussolini, der blev beundret af ministre og borgmestre. Overalt i Italien findes bygninger og monumenter, der er udstyret med relieffer, citater og symboler fra Mussolini-tiden.

I modsætning til andre europæiske lande, hvor BZ-bevægelserne mest hører til på venstrefløj, så har unge italienske fascister siden 1980 været ivrige husbesættere. I 90'erne skilte det, der senere blev til Casa Pound, sig ud fra det gængse fascistmiljø. Det begyndte med rockbandet Zetaseroalfa, ledet af den karismatiske forsanger Gianluca Iannone. Han opbyggede en fanskare af højreradikale intellektuelle og studenter, og grundlagde samtidig et pladeselskab for fascistisk musik, Rupe Tarpeia - opkaldt efter den klippe i det gl. Rom, hvorfra forrædere blev styrtet i døden. I 2003 var Iannones tilhængere blevet så talrige, at man tog fat på at besætte tomme huse i Rom, hvor dels boligløse familier, dels bevægelsens egne medlemmer flyttede ind. De besatte huse indrettes dels til bo- og familiekollektiver, og dels til sociale centre, der henvender sig til unge, ofte arbejdsløse - ca. 30 pct. af alle italienske unge er uden arbejde.

Det første hus blev siden Casa Pounds hovedkvarter. Indgangen til hovedkvarteret er dekoreret med portrætter og citater af Mussolini, Nietzsche, Evola, Homer, Platon, Dante, Hugo Chavez, Che Guevara, Jack Kerouac, Kaptajn Haddock og Corto Maltese. - Unægtelig et broget galleri!

Aktivisterne tiltaler hinanden med det fascistiske *camerata*, og hilser som legionærene: man griber om hinandens underarm, i stedet for at give hånd. Der spilles helt åbenlyst på maskulin styrke i en bevægelse, hvor 90 pct. af medlemmer er mænd i alderen 16-30 år.

Officielt afstår bevægelsen fra fascistisk nostalgi, og der må kun heiles ved begravelser; men ved flere lejligheder ses der dog talrige heilende aktivister.

Den 7. januar 2018 gennemførte de en demonstration i Rom med 5.000 heilende deltagere 59

Casa Pound fokuserer på nutidige problemer. De er ferme til at iscenesætte kreative og spektakulære kampagner, som fx da Casa Pound-aktivister i 2012 besatte EU's lokalkontor og tømte kul - sække i protest mod forholdene for de italienske minearbejdere.

Og de har været med til at demonstrere mod de slavelignende forhold, indvanderne arbejder under i landbrug og gartnerier.

Fra Casa Pounds elevator.

DR/ Sune Christiani.

Casa Pound anerkender ikke, ligesom de øvrige identære grupper, den gængse venstre-højre-opdeling. Men i de senere år har tilhængerne inkluderet en miljøaktivisme, der bl.a. bygger på filosofien Julius Evolas tanker om en kulturel-åndelig revolution i landlige omgivelser (*ruralisme*) som den ideelle - ariske - livsform, i modsætning til det fordærvende og overfladiske liv i byerne.

Aktiviteter

Bevægelsen er landsdækkende og driver i dag 106 socialcentre, hvor unge kan beskæftige sig med undervisning, litteratur, teater, kunst, debat og sport (kampsport, dykning, faldskærmsudspring, bjergvandring og lign). Centrene virker samtidig som hvervekontorer. Hver gang et nyt center åbner, beskrives dette som en "territorial erobring".

Den sociale profil er høj, fx assisterer Casa Pound-aktivister hyppigt ved jordskælv og oversvømmelser, ligesom de ofte påtager sig at fjerne ophobet renovation fra gaderne. I 2006 oprettedes studenterbevægelsen, Blocco Studentesco, og kvindegruppen Tempo di Essere Madri (tid til at blive mor).

På den ene side hævder Casa Pound at "være i opposition til al diskrimination baseret på race, religion eller seksuel orientering."

På den anden side, er kampen mod indvandringen én af bevægelsens mærkesager, som man med voldsom retorik forlanger skal ophøre, og alle flygtninge og migranter skal smides ud snarest.

Yderligere har Casa Pound de senere år iværksat kampagner mod asylcentre, ofte sammen med Salvinis Lega (tidl. Lega Nord) under parolen "Italienerne først".

Et krav, Casa Pound også deler med vinderen af valget d. 4. marts, 5-stjerne bevægelsen. De er desuden enige om, at Schengen og Dublin-konventionen skal opsiges, og at der skal etableres nye regler for den vandrende arbejdskraft.

Politiske relationer

Casa Pound opstillede ved valget i 2018. De har været i stand til at indoptage fremmede impulser og trends og omforme dem til italienske forhold.

Deres indflydelse er langt større end de ca. 7.000 medlemmer berettiger til. Både Lega og 5- stjerne bevægelsen er i dialog med dem.

Bevægelsen har 15 byrådsmedlemmer fordelt over landet og samarbejdede 2008-13 med den tidligere fascist, Gianni Alemanno, da denne var borgmester i Rom.

Valget 4. marts 2018 gav Casa Pound 308.000 stemmer, eller 0,94 pct. Når det ikke blev til mere skyldes det, at der er trængsel på højrefløjen. Kun ét fascistisk parti, Fratelli d'Italia fik stemmer nok (4,34 pct.) til at komme ind, og det indgår nu i en koalition med Lega (17,5 pct.) og Berlusconi's Forza Italia (14,5 pct.).

På 15 år har Casa Pound vokset sig ud over sin oprindelige ambition - at blive accepteret som samfundsdebattør. Nu taler Iannone om at udrydde anti-fascismen: *"Jeg vil være fascist, så længe der findes antifascister."*

De har opbygget venskab til andre europæiske højrebevægelser fx. Gyldent Daggry, og som denne advokerer de for etnopluralisme.

Desuden har Casa Pound fået en afdeling i London, Vortex Londinium, som den 17. januar 2018 åbnede en officiel facebook side.

Navnet betyder Londons hvirvel og henviser til den engelske kunstretning vorticisme, grundlagt af Ezra Pound.

Den 9.3. blev der afholdt et internationalt identitært møde i London med annoncerede deltagere fra Casa Pound, Italien, Hogar Social fra Spanien, Bastion Social fra Frankrig og Gyldent Daggry fra Grækenland.

Vortex Londinium består af italienere bosiddende Storbritannien, og deres formål er at udbrede de identitære ideer. (Se modsatte side.)

European Brotherhood med Vortex flaget.

Screenshot fra deres facebook side fra den 10.3. 2018, hvor de omtaler deres møde.

Internationalt er der relationer til Hezbollah, det nazistiske finske Nordisk Modstandsbevægelse, og De Identitære om et "hvidt, kristent Europa". Casa Pound har desuden haft indflydelse på amerikanere som Steve Bannon fra Breitbart News og ny-nazisten Richard Spencer fra Alt Righth.

Italiens 5-stjerne bevægelse:

Vinderen af det italienske valg d. 4. marts 2018 blev komikeren og populisten Beppo Grillos 5-stjerne bevægelse.

Movimento 5 Stelle er en politisk tvetydig bevægelse med fascistiske træk. Den rummer dele af den identitære tankegang: Modstanden mod EU, foragten for systemet og den såkaldte politiske elite.

De første populistere, der trådte ind på den italienske scene, var dels det fremmedfjendske Lega Nord i det rige Norditalien, der ikke længere ville regeres fra Rom, og ej heller ville bidrage til det kronisk fattige Syditalien, samt mediemilliardæren Silvio Berlusconi, der lancerede sit højreparti Forza Italia som en anti-politisk bevægelse.

Italiensk politik er plaget af opportunisme, medløberi og vælgersvigt, og en del politikere flirter åbenlyst med halv- og helfascistiske partier og bevægelser.

Store dele af befolkningen manglede troværdige alternativer. Italienerne stemte på Berlusconi, der trods alt virkede som det mindste onde.

Vrede mod EU

Men heller ikke Berlusconi evnede at løse de økonomiske-soziale problemer og den voksende arbejdsløshed, især blandt unge. Skatterne var høje og offentlig service ringe. Italiens indtræden i Euroen gjorde kun ondt værre, for landet havde ikke været i stand til at overholde EU's krav om statsgældens størrelse. Bankerne var i konstant krise og blev kun holdt i live ved hjælp af rundhåndede "statslån".

Modstanden mod EU og Euroen er stor i Italien og er især vendt mod Lissabon-traktaten, der er den mest vidtgående udvidelse af EU's magt siden afskaffelsen af veto retten i økonomiske spørgsmål, og som desuden fjernede en række beslutninger fra de nationale parlamenter. Bruxelles og Tysklands hårde sparekurs med henblik på at nedbringe statsgælden hældte yderligere benzin på bålet. Op gennem 00'erne tiltog den frygt og usikkerhed, der knytter sig til globalisering, traditionernes og familiens opløsning. Frustrationer og vrede over systemet var således stor, da den nye redningsmand meldte sig - komikeren Beppe Grillo.

Vaffanculo - skråt op med systemet.

Grillo og Luigi Maio

"Ingen i Italien mestrer fornærmelsens kunst bedre end Grillo", skrev avisen La Repubblica. Med humor, sarkasme og flammende taler samlede han tusinder til sine V-dage. V'et står for det italienske Vaffanculo - skråt op med systemet. (V'et går igen i 5-Stjerne bevægelsens logo MoVimento Cinque Stelle). Grillos styrke er, at han taler til tilhørernes følelser og deres længsel efter forandring, og formår, at placere skylden på udvalgte syndebukke: "Den politiske kaste."

Mange af Grillos tilhængere er ikke enige i hans ideer og forslag, men de kan bruge ham til at slå tilbage mod den etablerede magt i politik, i det store erhvervsliv og i finansverdenen.

Grillo samler folk, der tidligere har stået på venstrefløj, og som har været hjemløse, siden det engang så magtfulde kommunistparti faldt. Og han samler middelklassen, der er kommet i klemme mellem storkapitalen og frygten for social deroute.

Han tiltrækker folk ved at drille politikerne.

"Vi er hverken til højre eller til venstre, vi er over ideologien", og "Det er enten mig eller fascisme". Italienerne har tabt tilliden til det kollektive politiske system. Grillo appellerer til "folkets" ønske om den handlekraftige landsfader, der klarer alt. Også hans tale om, at der ikke findes klasse modsætninger i befolkningen, og at der kun er ét politisk subjekt - folket - vinder gehør hos mange, der er trætte af det polariserede politiske liv, og som drømmer om national enhed og nationale kompromisser.

Borgerne er, hævder Grillo, i stand til - uanset baggrund - at handle lige så godt, ja endda bedre, end politikere og eksperter.

Én af årsagerne til at Grillo (og Farage fra UKIP og Front Nationals Le Pen) er slået så stærkt igennem, er, at de taler (og bander) som folk

gør flest. Lige så vigtigt er det, at Grillo kritiserer EU, finanskapitalen og de mange flygtninge og migranter, der er strandet i Italien, takket være Dublin-systemets fallit.

Den politiske klovn

Beppe Grillo er et barn af det italienske commedia dell'arte-teater, som vi her i landet kender fra Holberg. I Italien lever traditionen i bedste velgående og har i nyere tid fostret samfundsrevsere som Dario Fo, og nu også Grillo, der begge, med komisk-groteske, spottende virkemidler og udlevering af magthaverne har vundet stor popularitet.

Hvor Fo gjorde det med et solidt ståsted på venstrefløj, er den autoritære Grillo en langt mere tvetydig skikkelse. Grillo var engang kommunist. Siden prøvede han at blive leder af landets førende venstrefløjsparti, det ex-kommunistiske Partito Democratico (PD).

Da PD ikke ville lade ham stille op, måtte han jo starte for sig selv.

Så når Grillo på sin blog skriver, "at vi er unge" (han er 70), "vi har ingen strukturer, hierarkier, ledere eller sekretærer, der giver os ordrer", så vil der nok være mange af hans tilhængere, der findes i alle aldre, der spørger om Grillo nu også er den autoritet, de længes efter. For nok er han kritisk, men mange af hans ideer virker mere end luftige og urealistiske – næsten som klovnerier.

Valgmøde i Rom med Grillo.

Politisk tvetydighed

Grillo og hans 5-stjerne bevægelse udviser socialistiske og økologiske træk og taler meget om demokratisering og borgerinddragelse. Men han roder også rundt på højrefløjen, plejer omgang med fremmedhadere og engelske Brexit'ere, og han bruger en retorik og metoder, der minder om fascismen. Grillo falder dermed ind i den tradition, der blev skabt af Mussolini, hvor socialistisk politik og retorik mixes med det yderste højres ideer om ledelse, korporatisme og opportunisme. *En aftale er ikke det papir værd, den er skrevet på. Kun ét tæller – Magten.* M5S er valgt ind i flere politiske fora, lokalt, regionalt og i senatet og de har 14 medlemmer af EU - Parlamentet. Det er de ikke sluppet heldigt fra. Dels fordi de er uden politisk erfaring, men også fordi bevægelsens uigennemtænkte politik gør, at de skifter holdninger fra gang til gang. Fx skulle en ny lov bekæmpe forherligelse af fascismen. Partierne til højre og M5S stemte imod, fordi det ville begrænse ytringsfriheden.

Renzi-regeringens forslag om at give homoseksuelle almindelige borgerlige rettigheder blev først støttet af M5S. Da forslaget kom til afstemning, stemte M5S imod.

Hvor Berlusconi kun havde foragt til overs for politik, så er dette hos Grillo blevet til åbent had til systemet. Én af hans paroler er "*nej er det smukkeste ord i politik*", og dén parole kan jo godt blive et problem, nu hvor 5-stjerne bevægelsen er blevet landets største parti, og måske skal indgå i en eller anden regeringskonstellation.

5-stjerne bevægelsens baggrund

Bevægelsen opstod i 2009. Indtil da havde Beppe Grillo, ud over V-dagene, kommunikeret via bloggen <http://www.beppegrillo.it/> bistået af new age-tilhængerer, Gianroberto Casaleggio,.

Casaleggio troede på en atomar apokalypse efterfulgt af en internetregering - Gaia, valgt via direkte demokrati og ledet af en oplyst despot. Partier, ideologier og religioner vil forsvinde, og mennesket bliver Gud, mente Casaleggio.

Sådanne forestillinger er ikke usædvanlige i Italien, hvor det vrirler med professionelle *maghi*, astrologer, åndemanere osv., så hvorfor ikke også i den politiske sfære.

Casaleggio havde dog jordforbindelse nok til at registrere bloggen som varemærke, samt oprette et reklamebureau i relation hertil. Indtægterne blev

brugt til at finansiere de to stifters tilværelse samt til at opbygge M5S.

Grillo var den første italienske politiker, der forstod internettets muligheder som et politisk instrument. Grillos blog er i dag én af Italiens mest læste. Her lægges alle beslutninger ud til afstemning, bl.a. beslutningen om M5S i EU-Parlamentet skulle gå sammen med UKIP og Sverigesdemokraterne. Det er også her, der stemmes om eksklusion af medlemmer. Det hænder dog, at afstemningerne går Grillo imod, fx sagde medlemmerne nej til skærpede love vendt mod flygtninge og migranter (*Corriere della Sera 25 juni 2014*).

Den politiske kaste lukker sig i stigende grad om sig selv, obstruerer offentlighedens krav på aktindsigt og bruger internettet til at kontrollere borgerne.

I flg. Grillo bygger det direkte demokrati på princippet om, at det er en videreudvikling af det repræsentative demokrati. Borgerne skal ikke længere uddelegere magten til partier, der anses for at være gamle og korrupte, og som kun handler ud fra egeninteresse, eller som imødekommer lobbygrupper på bekostning af borgerne.

Alternativet er skabelsen af en kollektiv intelligens, muliggjort af internettet.

Grillo og M5S har imidlertid ikke været i stand til at leve op til egne idealer. Medlemmerne kan stille forslag og spørge, men skal ikke forvente at få svar. Enhver politisk beslutning skal godkendes af "garanter", det vil sige Grillo og Casaleggio, og efter dennes død i 2016 af en internetkomité.

Måden, hvorpå Grillo styrer medlemmernes og de valgte adfærd, er heller ikke særlig demokratisk. Således har de forbud mod at medvirke i debatprogrammer i tv og radio, da medierne angiveligt manipulerer. Ej heller må de indgå alliancer med andre partier i de fora, hvortil de er valgt. Sker det, er det ud af klappen, ledsaget af trusler og krænkende udsagn. Kritiseres dette, så er det også ud.

Kandidater skal bo i den kreds, hvor de opstilles, og kan kun vælges for to perioder ad gangen; man er træt af levebrødspolitikere. På den anden side, kan de valgte dårligt nok nå at blive fortrolige med arbejdet, førend de skal ud igen.

Kvalitetsforringelsen taler for sig selv. Hvis valgte medlemmer fraviger den vedtagne linje, straffes de med bøder på op mod 1 mio kr. Desuden skal

kandidaterne være ustraffede, hvilket er grunden til, at Grillo ikke kan vælges. Han blev i 1981 dømt for at have forårsaget en trafikulykke med dødelig udgang.

M5S har svært ved at finde ud af, hvad man skal mene om de mange flygtninge og migranter. Via internetafstemninger har medlemmerne taget afstand fra skærpede love. Alligevel tilslutter Luigi Di Maio sig højrefløjens krav om udvisning af 600.000 illegale asylansøgere og migranter.

Luigi di Maio

Medlemmer, der vil debattere politiske emner, mødes med jokes og spot. For politisk ukyndige, som mange medlemmer er, kan det være svært at vurdere, om der er tale om et politisk standpunkt eller - hvad?

Alt vendes til en personlig tolkning, og sådan må det jo være i en bevægelse, der er ubundet af ideologiske tilhørsforhold, og som påstår, at den er hævet over partitaktiske hensyn. Denne tvetydighed giver bevægelsens leder enorm magt over, hvad der må siges og menes - og til at manipulere med afstemningsresultater. M5S siger, at de vil være åbne og demokratiske, men praksis viser noget helt andet.

Grillo trådte sidste år tilbage som bevægelsens leder og indsatte i stedet den uerfarne Luigi dei Maio, der har ført en mere blød valgkamp end forventet. Med en vælgeropbakning på ca. 32 pct. - Italiens største parti - er det spørgsmålet, om M5S fortsat kan holde sig udenfor ethvert regeringsansvar.

Grillo kunne ikke få så mange til at støtte sig, hvis ikke han og M5S havde noget, der lignede et program.

Programmet i den korte version symboliseres af de fem takker i stjernen:

Det åbne demokrati, rent vand, bæredygtig udvikling og naturbeskyttelse, retten til internetadgang samt miljøaktivisme.

Afviser M5S atter at medvirke, er det ikke svært at forestille sig den skuffelse og vrede, dette vil udløse hos vælgerne.

De vil kunne vende sig mod en anden oplagt kandidat - valgets anden sejrherre - Matteo Salvini fra det stærkt højreorienterede, fremmedfjendske Lega.

Femstjernebevægelsen og De Identitære

M5S bevægelsen afviser opdelingen i højre og venstre. De vil teoretisk kunne tale med alle parter. M5S og Grillo har valgt at sætte sig mellem alle de stole, de kan. På den ene side hyldes det åbne samfund og det direkte demokrati, på den anden side hyldes Gyldent Daggry, Front National og Viktor Orban. De er i dialog med ungfascisterne i Casa Pound og holder på, at også de er velkomne i M5S. Dermed ser han bort fra ét af M5S' grundprincipper: Ingen medlemmer må have tilknytning til andre partier eller grupperinger.

Én af Grillos økonomiske rådgivere er finansmanden Eugenio Benettazzo, hvis kontroversielle artikler findes på Grillos website, bl.a. en artikel, hvor han hævder, at den finansielle krise i 2008 skyldtes racepromiskuitet i USA. Benettazzo har af og til været til stede på møder, der er organiseret af det nyfascistiske Forza Nuova. I et tv-transmitteret møde med Casa Pound sagde Grillo, at fagforeningerne skulle knækkes. Hans klage over, at migranterne slog sig ned i Italien, viser, at M5S er en populistisk grøn bevægelse mere end en bevægelse, der repræsenterer arbejderklassen og de fattige. Grillos skråt-op-attitude til alting, mens han rækker ud efter

magten, gavner heller ikke dem, der rammes af krisepolitikken. Partier og bevægelser, der er så gennemført tvetydige som M5S, betegnes ofte som fascistiske.

De Identitære er ligeledes tvetydige og bevæger sig i et netværk af divergerende kulturpolitiske og direkte nazistiske ideer. På samme måde har M5S modstridende politiske positioner ift. Europa, kultur, migration og til at have kontakter til nynazistiske grupper.

Om sig selv siger de, at de er imod en elitær politisk magt. Medens de griber efter magten.

Femstjernebevægelsens opråb: Så er det nu – det er vores tur.

Völkisch

Fra nationalkonservatisme over nazisme til etnokultur

Når De Identitære, som nævnt i indledningen, taler om "vores" slægter og "vores" jord, så henviser det til den nazistiske blod og jord ideologi. Eller på tysk den "völkische" opfattelse af et lands befolknings sammensætning. Den aktuelle brug af völkisch knytter sig til den yderste højrefløj's forestillinger om etnokultur, etnicitet, og hvem, der er tilhørende hvor. Det bruges især til at marginalisere mennesker med ikke-vestlig baggrund, men også jøder, romaer, homoseksuelle og feminister udsættes i mange højreradikale kredse for diskrimination.

Völkisch har sine rødder i den historiske nationalkonservatisme.

Nationalkonservatismens fødsel

I kølvandet på Napoleonskrigene opstod et Europa med helt nye lande og nye grænser. Frankrig var slået, det tysk-romerske rige var brudt definitivt sammen og blev afløst af en løs konføderation, bestående af over hundrede større og mindre fyrstendømmer, domineret af det protestantiske Preussen og det katolske Østrig-Ungarn.

Periodens herskende kultur - og filosofistrømning var romantikken, der opstod som reaktion mod oplysningstiden og den franske revolutions fornuftsbaseerede materialisme samt, hvad der blev opfattet som et ateistisk, mekanisk verdensbillede. Romantikken hævdede, at tilværelsens kerne var følelser og individ, og at intellektets betydning måtte vige til fordel for subjektive oplevelser og fantasier.

Med romantikken kom også nationalismen og kravet om, at mennesker med samme sprog og kultur skulle afgrænse sig indenfor et givent landområde. I 1811 anvendte én af tidens førende tyske filosoffer, Johann Fichte, begrebet *völkisch* som synonym for "volkstümlich" (populært) og vendingen "tysk betyder völkisch". Begreber som "den tyske stamme og race eller etnonationalisme vandt indpas. Senere i det 19. århundrede, da antisemitismen blev mere tydelig, talte man endda om völkischer etnoracisme.

Tyskerne var en broget skare med så forskellige folkegrupper som rheinlændere, teutoner, schwabere, alpine, sachser, slaver, frisere, prøjsere, frankere og bayrere, der nok har tysk som fælles tungemål, men også med så brede dialekter, at samtale ofte var uforståelig.

Völkische begreber og fortalerne for disse fik afgørende betydning. Der opstod hjemstavnsbevægelser. Interessen for at bevare det uberørte landskab som værn mod den spirende industrialisme og den begyndende urbanisering voksede. Der blev sunget folkeviser, fortalt eventyr (fx Grimm), sagn og myter, og interessen for folkløse og lokalhistorie var markant.

Mange vendte sig væk fra kristendommen; den var jo ikke arisk. Nogle tilbad hedenske ritualer, andre nordiske guder. Spirituelle retninger som teosofi, okkultisme og astrologi blev populære. Og så var der dem, der gjorde Jesus til antisemit og arier. *Herfra er der ikke langt til Søren Krarups tolkning af kristendommen som en særlig dansk stammereligion.*

Det enkle, rene og arbejdsomme liv på landet var idealet. Med tiden blev det også til et krav om kroppens, sjælens, slægtens og nationens renhed. Det utyske, det dekadente og det fremmedartede (læs: det jødiske) skulle udrenses. Man var imod alkohol og prostitution, og byerne - især den nye rigshovedstad fra 1871, Berlin - blev anset for at være lastens huler.

De opblomstrende pangermanske bevægelser skærpede tonen markant, så det nu ikke blot handlede om den tyske hjemstavn, men også om at gøre de stadig splittede tysktalende områder sammenhængende og større.

Pangermanisterne ville give det tyske folk den plads, de mente tilkom tyskerne. De udgjorde den største sprogstamme i Europa, når man talte Østrig, Schweiz samt dele af Østeuropa og Baltikum med.

Side om side hermed udfoldedes i Tyskland liberale og sociale ideer og samfundstanker. Fagforeninger og arbejderpartier opstod efter de borgerlige "revolutioner" i 1848, hvilket bidrog til at trænge romantikken i defensiven.

Om end de nationale bevægelser var vidt forskellige, så havde de dog et fælles konservativt syn på tilværelsen, på samfundet og på familien.

Ved midten af det 19. århundrede var de völkische bevægelser som sådan ikke længere fjende af økonomisk og industriel udvikling, men satte dog hjemstavnen, modersmålet og kulturen højest - ganske som nutidens højrepopulister og nationalkonservative gør det.

Fra national samling til antisemitisme og nazisme

De völkische bevægelser fandt nye fjendebilleder i parlamentarismen og arbejderbevægelserne, hvor der ikke var megen plads til romantiske følelser for sprog og hjemstavn. Og hvad værre var:

Arbejderne udfordrede samfundets økonomiske og kulturelle grundlag, der sikrede den harmoniske balance.

Det ændrede fokus på, hvad det ville sige at være völkisch, gav nye tilhængere -byernes middelstand: Handlende, erhvervsdrivende, embedsfolk og akademikere fandt, at det völkische, det nationale, sproget, kulturen og ikke mindst antisemitismen var nyttige redskaber dels til at styrke egne positioner og identitet og dels til at holde arbejderklassen på plads.

Tysklands fragmentering i de mange små konge- og fyrstedømmer svækkede økonomien alvorligt. Dette varede frem til 1871, hvor Bismarck fik samlet landet og indsat Vilhelm d. 1. som kejser.

I takt med nationalismens udbredelse tog jødehadet til overalt i Europa, især i Tyskland, hvor den blev næret af den økonomiske lavkonjunktur. I sådanne situationer er det nyttigt med fælles syndebugke: Jøderne, som de fleste var enige om

at hade. Hvis ikke af økonomiske eller af karrieremæssige grunde, så fordi jøderne jo slog Kristus ihjel.

Brutale pogromer i Østeuropa og Rusland sendte tusindvis af jøder på flugt, hvoraf mange endte i Tyskland. Langt de fleste var ludfattige arbejdere og håndværkere. På trods af antisemitismen fik jøderne retslig ligestilling i Preussen i 1859 og fra 1871 i det samlede Tyskland.

Ligestillingen åbnede op for, at jøderne søgte ind på universiteterne, hvor de uddannede sig til læger, jurister mv., Dette havde dog ikke den store effekt på den folkelige antisemitisme, der gav jøderne skylden for de dårlige økonomiske forhold. Jøderne blev set som onde og udbytende kapitalister, og med det som påskud dannedes de første antisemitiske partier.

Typisk for tiden er dette brev fra Richard Wagner til kong Ludwig II af Bayern: *"Jeg betragter i særdeleshed den jødiske race som den fødte fjende af det racerene menneske og enhver ædelhed i dette, og er overbevist om, at især vi tyskere vil blive ødelagt af dem."*

Antisemitismen blev søgt biologisk-funderet i en "videnskab", der skulle legitimere, at man havde at

gøre med en laverestående race, der ikke måtte blandes med tyskerne. Modstanden mod jøderne blev udvidet til også at omfatte asiater, afrikanere, afroamerikanere m.fl. (Verniggerung).

Antisemitismens primære funktion var at tjene som modsætning til den völkische idealtipe: Høj, blond, muskuløs, nordisk af udseende og raceren. Uden for Tyskland fandt disse tanker støtte hos bl.a. den engelske raceteoretiker Houston Stewart Chamberlin, der fik afgørende indflydelse på nazisternes racelære.

I den völkische fortælling indgik myten om, at det germanske menneske var truet af udslettelse, om vestens (aftenlandene) undergang. Verden blev set som et jødisk-marxistisk komplot. Heller ikke Frankrig og England ville tyskerne det godt, for de sad på alle de gode kolonier i Afrika og Asien, og forhindrede tyskerne i at få adgang til livsnødvendige ressourcer.

Man manglede Lebensraum, hjemme som ude, og dét affødte en tysk imperialisme med erobring af de områder, som England og Frankrig ikke fandt værd at erobre: Sydvestafrika, Tanzania, Cameroun, Papau m.fl.

Således udviklede - kort fortalt - en nationalkonservativ hjemstavnsbevægelse sig i løbet af et halvt hundrede år til en chauvinistisk, antisemitisk, demagogisk og imperialistisk bevægelse med stor folkelig opbakning.

En opbakning hvor det völkische -kort efter 1. verdenskrig - blev én af nazismens bærende søjler, og hvor völkische ideer og formuleringer om folkefællesskab (Volksgemeinschaft) ubesværet gled ind i nazisternes idegrundlag og vokabularium.

De, der ikke hørte med til folket, blev betegnet som folkefremmede eller endda folkefjendtlige.

Völkisch og nationalsocialistisk blev synonymt. Den völkische antisemitisme, blod-og-jord-filosofi og herrefolksmentalitet blev nazisternes, og det samme skete med hagekorset, den udstrakte brug af runer og heil-hilsner.

Hitler skriver i Mein Kampf, at " nazismens grundlæggende ideer er völkische, og völkische ideer er nationalsocialistiske... den nazistiske forståelse af racer var indeholdt i völkische begreber".

Når ord bliver til magt

I det følgende vil der blive set på, hvordan völkisch og/eller nazistisk sprogbrug og varianter deraf i dag indgår i den hjemlige debat. Læseren vil måske tænke, at fordi der "adopteres" et par ord hist og her, så går verden ikke under. Ja, var det blot så enkelt; for det viser sig, at der i flere tilfælde opbygges såvel en retorik som en politisk praksis, der svarer til de talte og skrevne ord.

Her præsenteres udvalgte ord/vendinger med en nationalistisk og/eller brun fortid.

Aftenlandene. Indgår i Pegida-navnet (Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abend-landes) betegner det kristne Vesteuropa, hvor aftensolen går ned i vest, mens morgenlandet er der, hvor solen står op. Vesten og Østen modstilles fra sidst i 1800-tallet og frem til 1945.

Navnet indgår i Oswald Spenglers bog *Der Untergang des Abendlandes* (1918). Aftenlandet mentes at være truet østfra. Begrebet aftenlandet bruges atter i dag i relation til angsten for islam, som forsøger at tilintetgøre det kristne Europa.

Blod og jord. Et nøglebegreb for völkische og for nazisterne. Er gradvis ved at vinde indpas i Tyskland bl.a. i de völkische

kolonier, der i disse år etablerer egne landsbysamfund på Lüneburger Heide, men også i Østeuropa. Herhjemme har Søren Espersen udtalt, at kun mennesker, der er født her i landet, og som har mindst én dansk forældre, kan blive dansk statsborger. Gruppen De Identitære bekender sig også til blod-og-jord-tankegangen.

Genbosættelse. Regeringen og Folketingets flertal ønsker at skabe bedre balance i beboersammensætningen i udsatte boligområder, der angiveligt har en overvægt af beboere med ikke-vestlig baggrund. Initiativet kan forsvares, så længe det baserer sig på frivillighed, men det er ikke regeringens intention. Forslaget ledsages af tvangsmæssige foranstaltninger. Det vil fx ikke være muligt at få sin familie her til landet, hvis ansøgeren bor i ét af de områder, der er på "ghettolisten".

Umvolkung. (etnomorfose) eller forflytning af mennesker blev introduceret af nazisterne og dækker over, hvordan befolkningsgrupper i dele af det erobrede Østeuropa blev flyttet til områder, der var udpeget af besættelsesmagten.

I begyndelsen af 30'erne foreslog nazisterne, at deportere jøderne til Madagascar, til Argentina, eller Palæstina. Højreradikale grupper bruger i dag ordet remigration om udvisning af folk med ikke-vestlig baggrund.

Landsforræder. Blev brugt af nazisterne mod jøder, kommunister og modstandere af systemet.

Det er blevet brugt flere gange af højreradikale mod Merkel på grund af hendes flygtningepolitik især fra 2015 og fremefter.

Bruges i flæng om dem, der forsvarer menneskerettighederne og det åbne, mangfoldige samfund. Trump bruger det om

medlemmer af det Demokratiske parti. Her i landet har bl.a.

Pernille Vermund og Katrine Winkel Holm kaldt Venligboerne for landsforrædere i efteråret 2016.

Løgnepresse. På tysk Lügenpresse. Ordet stammer fra 1918, hvor det tyske krigsministerium udgav en bog om "vore fjenders løgnepresse". Ordet blev flittigt brugt af nazisterne om alle - især jøder og kommunister - der angreb nazismen. Ordet forsvandt efter 1945 indtil Pegida i 2015 brugte det igen.

Slægtsmedansvar - på tysk Sippenhaft. I nazitiden blev slægtninge til folk, der var anklaget for (politiske) forbrydelser eller deserteringer, gjort medansvarlige og blev straffet - af og til med døden. Israelsk militær har gjort familier til palæstinensiske frihedskæmpere medansvarlige og har ofte bortsprængt familiens hus som straf. Her i landet fremsættes forslaget om, at familier med ikke-vestlig baggrund skal udsættes af deres bolig, hvis deres barn/børn begår kriminalitet. Senest foreslog Venstres borgermestercandidat i København, Cecilia Lonning

Skovgaard, at boligselskaberne skal kunne sætte forældre til bandemedlemmer på gaden.

Yderligere foreslog hun, at Socialforvaltningen skal kunne tvangsfjerne vanekriminelles børn og søskende, og at det skal være muligt at tage arbejdet fra familiemedlemmer, hvis deres bror eller søn begår bandekriminalitet.

Vores land først: Deutschland für die Deutschen. Blev brugt af nazisterne mod jødisk bosættelse i Tyskland. Det kan i dag relateres til "America First", "Make Britain Great Again" eller "Danmark for danskerne".

Det bliver varieret i rigt mål, fx. *"de fremmede" koster os ca. 33 mia kr. om året, dem kunne vi i stedet bruge på bedre ældreforsorg*". (Morten Messerschmidt i Frederiksborg Amtsavis 7.2.18). Eller *"børnechecken skal ikke gives til andre EU-borgere, men er kun for danskere."*.

Dette er blot et mindre udvalg af belastede ord og begreber, der allerede har eller er ved at vinde indpas i det danske sprog.

Ord er som små dråber arsenik, de sluges ubemærket, ser ikke ud til at have nogen effekt, men efter nogen tid, så virker giften. Victor Klemperer, tysk-jødisk filolog, om sproget i Det 3. rige

Kampen om kulturen

De højrepopulistiske partier i Europa har de seneste årtier bevæget sig fra det, der engang blev betragtet som den yderste højrefløj til at blive accepteret som stabile midterpartier. De griber efter regeringsmagten som f.eks. Front National og Frihedspartiet i Holland. Andre sidder allerede i regeringer, hvilket er sket i Østrig, Schweiz og Norge. Også Dansk Folkeparti har sat sig i magtens centrum, og herfra er kampen om kulturen blevet forstærket. Hvad vi har set i Danmark og i resten af Europa er politiske manifestationer og tiltag, der har haft en ødelæggende virkning på samfundene, deres institutioner og ikke mindst på friheds- og menneskerettighederne.

I denne bog har vi sat et særligt fokus på den identitære bevægelse, som er et relativt nyt internationalt netværk af unge intellektuelle med rødder i fascistiske ideer. De Identitære har i den offentlige debat formået at fremstå som forsvarere af den europæiske og vestlige kultur. De har indført etnokultur som politisk begreb, der skal legitimere deres kamp mod migranter og muslimer. De Identitære tiltrækker særligt unge, der bruger internettet aktivt og som det primære sociale rum.

De søger tilbage til det nære, det genkendelige, til rødderne og historien. Bevægelsen angriber den humanistiske kultur og de revolutionære ideer om klasse modsætninger. Den lukker sig om sig selv, skaber frygt for fremmede impulser, og tegner fjendebilleder. Deres ideer om etnokultur har meget til fælles med de højrepopulistiske partiers forståelse af kulturkamp. Det er en kamp for det hvide Vestens ret til at ekskludere andre befolkningsgrupper og til at definere og dominere kulturen.

Den udvikling kalder på aktiv modstand. Venstre fløjen må fastholde de universelle rettigheder og arbejde for ligheds-tanken. Skabe stolthed over arbejderklassens resultater og værne om dem, udvikle dem og have tillid til, at lønarbejderne foretrækker en kollektiv tankegang i stedet for den individualisme, der er presset ned over de fleste af os. Vi ønsker social tryghed og et fællesskab - ikke eksklusion på baggrund af etnicitet, køn eller seksualitet. Vi arbejder for international solidaritet i en verden, der er ved at brække over i nationale småstykker. Vi håber, bogen vil give den nødvendige indsigt i de nye politiske tendensers ødelæggende selvtilstrækkelighed og dermed give argumenter for en afvisning af racisme og postulatet om etnokultur.

Kilder:

Kilder til Dansk Folkeparti og kulturen:

DFs hjemmeside, dagblade og Demos Nyhedsbrev nr 67/68 og 69 samt 73 og 77.

Citat s.10 fra Anne Sofie Kragh: Magten og æren, 2003, side 57.

Kilder til Den identitære bevægelse:

The International Alternative Right udgivet af HOPE not hate

Hjemmesider: HOPE not hate, Expo se, Der Spiegel

Die Tageszeitung, Die Zeit, Dagbladet Information om de identitære.

Derudover De Identitæres egne hjemmesider og blogs.

Kilder til Casa Pound

You Tube:

<https://www.youtube.com/watch?v=v3DFhJXg7JE>

http://www.repubblica.it/politica/2018/01/17/news/aggressioni_neofasciste_arriva_la_mappa_interattiva_per_monitorarle_sul_territorio-186667931/?refresh_ce

Guardian - WIKIPEDIA - Information - Casa Pounds website <http://www.casapounditalia.org/p/who-we-are.html>

Kilder til Femstjernebevægelsen og Når ord bliver til magt: Deutschlandfunk - Guardian - Die Zeit - Spiegel - Information - Wikipedia - Red Pepper.uk

Nomos www.Nomos.dk

